

Diktatur och fotboll

Vid en rad tillfällen har Dagens Nyheter stått som medarrangör av sportsliga evenemang. Naturligtvis har inte några politiska hänsyn tagits i dylika sammanhang. Även vid innevarande fotbollsvecka har Dagens Nyheter medverkat som arrangör jämte AIK och Djurgården. Såsom på annat ställe i tidningen närmare meddelas fick emellertid det spanska fotbollslaget order från Madrid att inte ställa upp om Dagens Nyheter inte ändrade sin politiska uppfattning. Anledningen var vår ledande artikel i söndags — "Det stora förräderiet när fascismen tog Spanien" — där i anslutning till förra amerikanske ambassadören Bowers' nyss utgivna minnesanteckningar erinrades om Francodiktaturens bakgrund. På fullt allvar begärdes av sportsliga och diplomatiska myndigheter att vi skulle inför ett beklagande av denna ledare. När denna otroliga framställning avvisades tänkte

spanjorerna till en början vägra att ställa upp, men ändrade efter nya direktiv från Madrid sin ståndpunkt därhän att matchen kunde spelas om Dagens Nyheter frånträdde medarrangörskapet — vilket självfallet med nöje skedde.

Det inträffade är ett intressant bevis på den spanska fascistdiktaturens totalitära karaktär. Idrottsmännen har använts som marionetter i ett spel där det gällt att påverka en svensk tidnings hållning; om dessa idrottsmän är intet ont att säga, de har handlat på order enligt diktatursystemets ordinära metoder. Den skandal som här föreligger är den bästa bekräftelse vi kunnat få på den kritik av det spanska tyranniet som i söndags, liksom många gånger förr, framfördes. Som ofta när det gäller ingripanden under diktaturregimer tvekar man om fräckheten eller enfalden skall anses vara det mest slående.

Svensk politik har i Le Monde

behandlats i en serie artiklar av Marc Ullman. Framställningen har förtjänster, men innehåller i fråga om svenska folkets utrikespolitiska hållning svåra misstag. Efter några älskvärda ord om Dagens Nyheter sägs det att tidningens uppfattning att Sverige bör inträda i Atlantpakten knappast vunnit något stöd i opinionen. Skilda opinionsundersökningar visar dock att denna uppfattning är helt felaktig. På våren 1949 fastslogs att 31 procent av de tillfrågade önskade anslutning till pakten, medan 41 procent svarade negativt. Då kommunisterna naturligtvis genomgående är mot pakten, innebar detta att bland demokratiska svenskar bortåt hälften av dem som bildat sig en mening ansåg en anslutning till pakten önskvärd. En liknande undersökning år 1952 gav förstället nog ett från våra synpunkter sämre resultat: 23 procent för pakten, 53 procent emot. Men dessa siffror tydde likväl på att en av tre svenska demokrater med någon mening i frågan ansåg att vi borde inträda i pakten. Med hänsyn till att intet parti, ingen organisation propagerar för ett sådant inträde, att politiker ur alla läger söker undvika frågans dryftande och aktualisering, synes dessa opinionsutslag snarast vara förvånande positiva. Om de politiska ledningarna ändrade sina riktlinjer, skulle, det lär ingen vilja bestrida på allvar, en stark anslutning från opinionens sida snabbt kunna uppnås.

Varför riksdagen — partierna och de mera professionella politikerna — nästan enhälligt håller på neutralitetslinjen har många gånger diskuterats i denna tidning. Det är tillräckligt att betona inrikespolitikens dominans, den förklarliga oviljan mot partistrider i utrikesfrågor, den inom alla partier lika starka önskan att undvika inre splittning och därmed följande risker. Dessa och andra skäl gör att riksdagen i denna fråga ovanligt dåligt speglar skiftningarna inom opinionen, ett förhållande som tydligen förbigått den franske skribenten. Det bör

också erinras om att Le Monde är kanske den enda stora och ansedda franska tidning som i den svenska utrikeslinjen ser ett föredöme för fransk politik.

17/6